

Forme ale solitudinii: exilul, călătoria, detenția

conf. dr. Delia Ungureanu

Avînd în centru noțiunea Juliei Kristeva de *dincolo* ca tărîm visat al solitudinii creatoare, alcătuiți un eseu comparativ care să discute Sonetul XVII al lui Shakespeare în relație cu un alt text literar, obiect artistic sau film la alegere. Eseul trebuie să aibă formatul unei lucrări științifice, cu bibliografie (primară și secundară) și note. Puteți alege sistemul de citare preferat.

Lucrările se trimit pe adresa deliaungureanu83@gmail.com pînă la data de 17 septembrie 2023, ora 20:00.

“A secret wound, often unknown to himself, drives the foreigner to wandering. Poorly loved, however, he does not acknowledge it: with him, the challenge silences the complaint. It is a rare person who, like some Greeks (such as Aeschylus’ *Suppliants*), the Jews (the faithful at the wall of lamentations), or psychoanalysts, leads the foreigner to avow a humbled entreaty. . . . he seeks that invisible and promised territory, that country that does not exist but that he bears in his dreams, and that must indeed be called a beyond.”

Julia Kristeva, *Strangers to Ourselves*

William Shakespeare, *Sonnet XXVII*

Weary with toil, I haste me to my bed,
The dear repose for limbs with travel tired;
But then begins a journey in my head,
To work my mind, when body’s work’s expired:
For then my thoughts, from far where I abide,
Intend a zealous pilgrimage to thee,
And keep my drooping eyelids open wide,
Looking on darkness which the blind do see:
Save that my soul’s imaginary sight
Presents thy shadow to my sightless view,
Which, like a jewel hung in ghastly night,
Makes black night beauteous and her old face new.
Lo! Thus, by day my limbs, by night my mind,
For thee and for myself no quiet find.

William Shakespeare, *Sonetul XXVII*

Răpus de-a zilei trudă, spre pat eu mă îndrept
Dulce-adăpost al trupului sleit de-atîta drum.
Dar gîndu-mi o pornește din nou, pe-un alt drum
Muncindu-mi visele cînd trupu-i adormit:
Din neguri-le-ndepărtate-n care dorm, gîndurile-mi iar
Pornesc neostoit pelerinaj spre tine
Și pleoapele-mi grele de somn țin larg deschise
În bezna ce-i vederea orbilor.
Dar ochiul visător al minții mele
deșteaptă umbra-ți în lăuntrul său

o nestemată-n înfricoșătoarea noapte
ce-ntoarce bezna-n frumusețe și chipu-i înnoiește.
Și iată, ziua trupul, noaptea gândul
Nu las-odihnă nici unuia din noi.